Número -6
Gener 2021

NADAL ATEU

CEREBRECO

Publicació per adults i gent que entén el que llegeix

OTRO NOMBRE MATEIXOS CULS

Què ens heu comentat:

«Si no sé què venen tampoc?»

EDITORIAL

Què vos volia dir…

Ahir tenia un tema increíble per obrir aquest número. Com que no ho vaig apuntar, me n'he oblidat. Típic d'enguany. Si normalment anàvem despistats i érem oblidadissos, bé, enguany hem fet una «cucaravel·la»[1] doble-combo-que-ho-flipes.

No sé si volia xerrar-vos d'Star Trek i com quan va morir en Roddenberry els guionistes varen poder començar a fotre-ho cada cop un poc més (DS9, Enterprise). O de com seguim veient com es caguen en sa nostra llengua i ens desfogam fent piulades o de com hem passat unes festes com sempre però llegint els drames de la gent agnòstica i els acudits curts dels tele-cunyaos… No me'n record.

Com que no em ve (ja ho farà quan sigui massa tard) vos diré que el paquet de la portada és el que vos duran, si vos portau bé, els reis d'orient. Qualque cosa havien de retornar, no?

A més, clar, anunciar que teniu aquí el **número -6** de lo *Cerebreco.* Absurd i innecessari, no és ver? Ho podria arrodonir dient que fa fred, que hem decidit anar al gimnàs, escriure un blog i *plantar un pino.* Bon any nou *cagondena.*

Podeu enviar *hate mail* (amenaces de mort) i altres missatges a:

cerebreco@protonmail.com

o cercar-nos per Facebook, Instagram, Twitter i Telegram:

@cerebreco

DOTZE NÚMEROS

Del *Cerebreco* en farem només dotze números, un per mes durant un any. Així, en queden set comptant aquest.

Si voleu donar suport als i les creadores que hi participen i veure més números publicats podeu fer donacions aquí:

https://ko-fi.com/cerebreco

1 *Correctament: cucavela*

PREGUNTES FREQÜENTS

Vull fer sa meva despedida de solter però no trob es telèfono. Com ho podré contratar?

Has vist l'enllaç de donacions? Pots donar-nos duros i nosaltres te farem una festa. Quan és?

Haber, que me teneis frito ya. Que no todos los hombre semos asin vale?

Repetix amb nosaltres: No tots els homes duen la contrària.

Pues yo quiero saber dónde comprar el Batman ese…

No, si al final haurem d'obrir una línia de mercadotècnia.

Yo solo quería decir que antes sí que molabais pero ahora, con todo ese rollo separatista ya no puedo más. Unsubscribe!

Arruix bitch.

Me parese muy mal uqe sus riai asi de algo tan sacrosagrado. No teneis berguensa. Me doy de baja

No és un aeroport. No fa falta avisar de les sortides.

Sempre m'he demanat què fan amb els dos segons que guanyen abreviant.

OMG (ou em gi: tres sil·labes; oh my god: tres sil·labes)

Insti (tuto 0.1 segons)

Acte 7: Moure el silenci

La pluja interrogava l'asfalt mentre tornava a casa. Havien passat al voltant de tretze hores des que havia trobat el telèfon de na Llum, la majoria de les quals les havia passades a la caserna de la policia nacional del carrer Simó Ballester.

Després del primer moment de desconcert a ca na Llum vaig decidir trucar a la policia. Es presentaren ràpidament i sorollosament, durs i deixant de banda qualsevol concessió a la prudència. La situació que per a ells era rutinària per mi no deixava de ser una novetat inquietant. Després d'una breu explicació del succés em demanàrem, amb amabilitat institucional, que els acompanyàs a la central per continuar amb les explicacions, mentre els de la científica feien les proves i enregistraments pertinents.

En arribar, escortat per dos cotxes, em varen dur a una habitació retolada amb el nombre tretze, on vaig haver d'esperar una estona. Vaig suposar que formava part del protocol i que probablement l'acte de fer la denúncia de la desaparició em situava com a sospitós d'alguna cosa. La situació em creava un malestar malgirbat.

Quan es va obrir la porta del despatx un home baixet, rabassut i de veu amable es va presentar com a l'oficial Sanz i em va demanar, sense cap variació amb el to de la seva veu, si li podia explicar que és el que havia passat. Li vaig explicar que havia quedat amb na Llum per sopar amb una sèrie d'amics seus.

–Mmm, sí. –Va assentir l'inspector sense aixecar la mirada de la llibreta que portava i la qual havia desplegat damunt la taula just després de presentar-se.

–Hi havia dues parelles més, bé no sé exactament si eren parella. Hi havia dos homes i dues dones més.

–Mmm, sí. Els havia vist abans?

–No.

–Mmm, sí. –Tornà a assentir sense aixecar el cap.

–Sopàrem i després parlàrem una estona. Vàrem fer unes copes a una altra habitació i després vaig marxar.

–Mmm, sí. –Aquest cop va aixecar la mirada, però no em mirava a mi sinó a la paret que hi havia al meu darrere.

–Em podria dir els noms d'aquestes persones i la seva descripció, per favor?

Intentant no esverar-me massa li vaig dir els noms de tots ells, descrivint el més asèpticament que vaig poder les fesomies dels quatre integrants del grup.

–Mmm, sí. Quina relació mantenia amb… –Va girar un parell de pàgines enrere de la llibreta mentre cercava alguna cosa que vaig intuir era el nom de na Llum vaig continuar la seva frase.

–Llum?

–Mmm, sí, efectivament.

Vaig dubtar uns segons intentar definir quina relació tenia amb na Llum. Un somrís asimètric es va dibuixar a la boca de l'inspector. Va ser molest perquè sabia que era una ganyota assajada, massa assajada perquè ningú, amb un poc de vista, s'adonés. La sensació d'haver d'anar amb prudència es va fer més patent. No per por, sinó perquè era perfectament conscient que el camí que hi havia darrere la porta que

vaig travessar amb na Llum no era convencional i que, de manera insultantment infantil, no estava preparat per haver de donar explicacions de les situacions viscudes.

–Mmm, sí. Esteim estar parlant de quina relació tenia vostè amb na Llum?

No era un bon moment per tenir uns dels meu episodis d'abstracció.

–Tenim una relació sentimental.

–Sentimentalment sexual?

–També, no és el mateix una relació sexual i sentimental crec.

–Mmm, sí –va interrompre l'inspector Sanz–. Alguna cosa estranya que recordi els dies abans de la desaparició?

–No.

–Mmm, sí.

–No, he dit que no.

–Mmmm, sí.

Vaig entendre l'estratègia i em va fer emprenyar encara un poc més.

La resta de la declaració, per no dir-li interrogatori, va seguir el mateix patró que al principi. Va ser irritant i va derivar cap a un avorriment flàccid del qual no em podia escapar.

–Ens posarem en contacte amb vostè, no abandoni la ciutat en els dies vinents. Gràcies per tot.

Vaig abandonar l'habitació i la central de la policia amb una cosa clara; Aquell homenet flàccid i taciturn no trauria res en clar de què havia passat i que si volia alguna resposta l'hauria de trobar per mi mateix.

Vaig arribar a casa desfet i amb son, em vaig preparar un cafè i mentre em treia la jaqueta per deixar-la tirada al sofà, un pes de la butxaca esquerra em va recordar que hi havia guardat el mòbil de na Llum. El vaig agafar. Tenia bateria, però clar, estava bloquejat. Havia de trobar la manera de poder mirar a dintre si hi havia algun tipus d'informació que em pogués a ajudar a entendre el que estava passant.

Vaig trucar al Joan, un amic especialitzat amb aquest tipus d'afers.

És curiós com es pot trobar qualsevol cosa a la xarxa. Per un mòdic preu es pot rompre la seguretat d'un telèfon perquè puguis escodrinyar les seves entranyes.

Vaig obrir una finestra del navegador, vaig copiar l'adreça que m'havia passat en Joan i allà hi era tot. Missatges, trucades, agenda, fotografies.

No hi havia res interessant més enllà d'una invitació a l'agenda pel dissabte vinent:

Divendres nou,
Club 3
carrer del pintor Maragall, 3
Dress Code: Negre i vermell
Codi identificatiu: Ll3r4cuC

A l'adreça de la invitació tan sols hi havia una porta metàl·lica de color vermell amb el nombre tres emprimat a la porta i un teclat per introduir el que vaig suposar era el codi identificatiu. El vaig introduir i la porta es va obrir. Un llarg passadís amb llums al costat donava a una altra porta. Vaig entrar, decidit i concentrat. Hi havia de trobar alguna cosa que ressolés totes les incògnites que tenia. Vaig posar la mà al pany de la porta interior i les vibracions de la música que hi havia dintre varen recórrer el meu cos.

L'habitació de dintre era plena de gent vestida de vermell i negre tal com posava a la invitació. Em vaig dirigir a un costat de la barra, que

era al final de l'habitació, per poder tenir una panoràmica completa de l'escena.

Després de demanar un Johnnie etiqueta negre amb gel, vaig començar a escrutar a la gent que hi havia. Res inusual, tan sols gent parlant, ballant i bevent. Després de mitja hora havia agafat la valentia per començar a integrar-me a alguns dels grups que hi havia. En aquest moment la dona que tenia al meu costat em va preguntar:

–Tu tampoc tens massa clar que fas aquí.

Era una dona més jove que jo. Al voltant d'un metre setanta, morena, amb els cabells llargs però amb uns dels costats rapat. Bevia algun tipus de còctel servit dins un tassó Collins.

–La veritat és que no. –Vaig contestar, sense saber interpretar el mig somriure que hi havia a la seva cara.

–Sara.

–Encantat. –No vaig contestar amb el meu nom, la Sara es va sorprendre. Però pretenia deixar el mínim registre de la meva presència.

–També has rebut una invitació o formes part del club?

No sabia què contestar. Ni tan sols de quin club m'estava parlant.

–Invitació. –Vaig contestar.

–Igual que jo. Has vingut sol?

–Sí, la invitació no posava res de venir acompanyat.

Es va girar per demanar un altre copa. En va demanar dues, un Johnnie per mi i un Dry Martitni per ella. En aquell moment em vaig adonar que feia estona que m'estava mirant. No m'havia demanat que és el que estava bevent.

To be continued…

A. Negre

Manolo
Erdelbombo

FETFLIN

Foraster
Farfullant
Daliesca

Polac
Etèria
Ennigulada

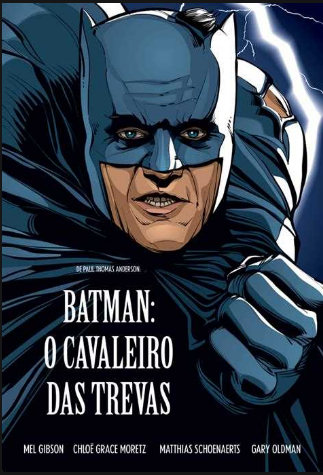

Normal
Colossal
Triquimaniqui

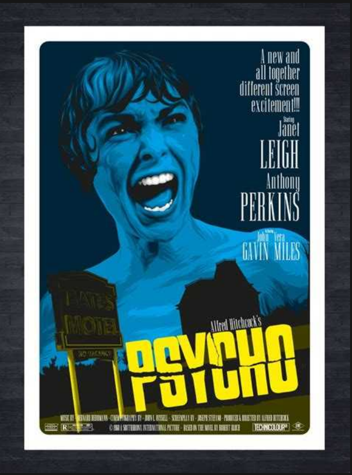

Normal
Ortodòncia
Esbravat

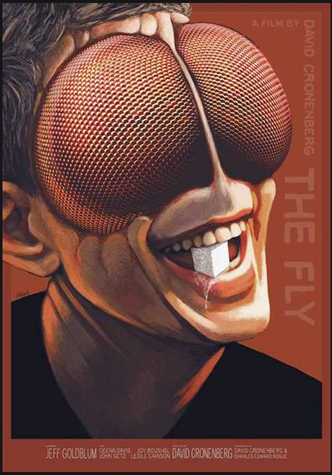

Normal
Seductor
Xisporretejant

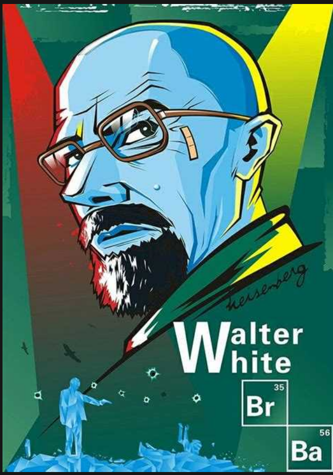

Normal
Cruixent
Efímera

–¡Eh! ¡Chico, despierta! Hemos llegado, aquí descansaremos un poco.

Al ver que la miraba pero no reaccionaba me cogió de la mano y tiró fuerte.

–Vamos te sentará bien una ducha y podré curarte las heridas. –Respondió al ver mi expresión de dolor.

Busqué a Gizmo y estaba metido en una mochila que llevaba ella. Tras un poco de burocracia, llegamos a una habitación con una pequeña bañera. La chica pelirroja preparó el baño y me hizo un gesto para que fuera a bañarme. La verdad es que el baño me sentó de miedo. La piel me hervía, estaba totalmente derrotado y ya no podía más. De lejos la chica pelirroja me dijo que se iba a comprar cuatro cosas que nos iban a hacer falta, así que al volver, yo ya estaba secándome y me trajo cuchillas y espuma para afeitarme. La verdad es que lo necesitaba. Por fin tuve un momento de descanso, desde el día que salí de mi casa. Ahora tengo que averiguar quién es ella y por qué me ayuda. Al salir del baño ella había preparado un poco de comida en la habitación, Gizmo estaba comiendo con ella. Parecía no temerle y eso es buena señal. Me hizo un gesto en la la silla para que me sentara a comer con ellos.

–Muchas gracias, la verdad es que no sé qué decir. Gracias por sacarnos con el coche, gracias por proporcionarnos una ducha y comida… ¿A qué debemos tanta esplendidez?

Ignoró mi sarcasmo.

–Calla y come un poco, en cuanto termines te miro las heridas.

No dije nada parecía que lo tenía claro así que calle y aproveché para comer.

Ya sentado en la taza del váter, ella me puso alcohol en varias heridas. Se me saltaban las lágrimas, ella me miraba con ternura, como una madre a un chiquillo que se acaba de caer.

–Gracias. –Espeté.

–Están feas, si no te desinfecto, pueden ir a peor.

–¿Eres enfermera o algo así?

–No, pero vamos, cualquiera sabe que la desinfección es lo primero.

Mientras me contestaba ni me miraba, estaba tan concentrada en curarme como en conducir hace un rato.

–Conduces de pena.

–Ja ja ja ja ja ja –soltó una risotada–. Pues mi mala conducción te ha salvado la vida.

–¿De qué? –Por fin llegué dónde quería.

–De quién va a ser, de los matones esos. Menos mal que vino Gizmo a avisarme.

–¿Perdón?

–Sí, que Gizmo me avisó.

–Pero ¿tú de qué lo conoces?

–Nos conocemos hace mucho, a tu padre también le conocí, se le echa de menos.

–¿Conocías a mi padre? –Me sorprendí a mí mismo con una voz chillona. Ella era una mujer joven, bonita, moderna y mi padre… no. Y ella habla como si hubiera habido una amistad o yo que sé, no sé qué pensar.

–Sí.

Eso fue todo. No volvió a hablar de mi padre.

Me explicó que Bellok, el matón de la cafetería, es muy peligroso. Va detrás de algo que tenía mi padre (supongo que las gemas, la llave, etc. Pero parece que no lo sabe). Desde que murió ha estado vigilándome, que sabe lo que pasó en mi casa. No entiendo por qué no me dijo nada antes, ¿sabrá lo de las cartas? No sé, pero esta chica me está contando muchas cosas y en realidad no sé ni quién es ni por qué he de confiar en ella, como Gizmo parece que hace.

–Bueno, pues muchas gracias, Marie. Nos vamos, espero que cuando nos veamos sea en otras circunstancias…

–¿Perdona?

–Pues eso, que muchas gracias.

–Me vas a dejar aquí después de todo lo que he hecho por vosotros?

–Bueno, este viaje es nuestro.

–¡Madre mía! ¿Eres así de tonto o solo te lo haces?

–¡¡¡Eh!!!

–O sea, te salvo de los hombres de Bellok y ¿me vas a dejar aquí? ¡Ni hablar! Os he de poner a salvo.

–Pero a salvo ¿de qué?

–De ¿Bellok por ejemplo?

–A ese ya le tengo la medida cogida.

–No tienes ni la menor idea de lo que pasa ahí fuera. Desde que Indi, perdón, tu padre murió se ha movilizado todo. Él mantenía el equilibrio ¿entiendes? Con él fuera de juego, solo quedas tú por derrotar… amigo lo tienes crudo sin mí.

–¿Pero quién coño era mi padre? No hablamos del mismo.

–Tú padre nos encontró, existimos gracias a él. No sé lo que te contó, pero para nosotros fue el padre, el amigo, el héroe, nuestra guía… en fin, sufrimos mucho su pérdida.

–Pues enhorabuena, mi padre fue un hombre ausente y distante, y no sé por qué estoy metido en este follón, yo solo quiero volver a casa y a mi vida.

–Ya no puedes, cielo. Si hubieras seguido las pistas…

Ilustración: Mlight

–¿Qué pistas? ¿De qué hablas?

–Las cartas, ¿no te parece un poco extraño que fueran todas iguales?

No sé por qué tengo la sensación de que, al final, esta chica sabe más de lo que dice. Miro a Gizmo y parece convencido de lo que está diciendo. No sé qué pensar.

–Está bien, iré contigo Marie pero en cuanto sospeche algo, nos marcharemos.

–No tienes porqué sospechar, soy la única amiga que tienes. Te voy a llevar a un sitio seguro, conocerás a gente y sabrás más cosas de tu padre, pero no me lo pongas difícil. Sí, soy una chica joven, pero eso no significa que no sepa lo que hago.

Continuará…

Mj

BEBÈ O BIRRA?

Resultats del número anterior:

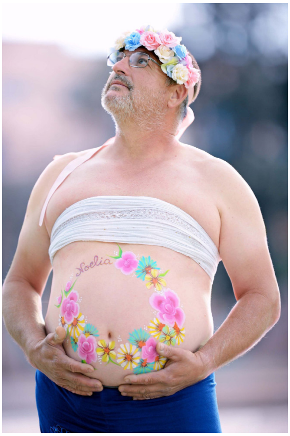

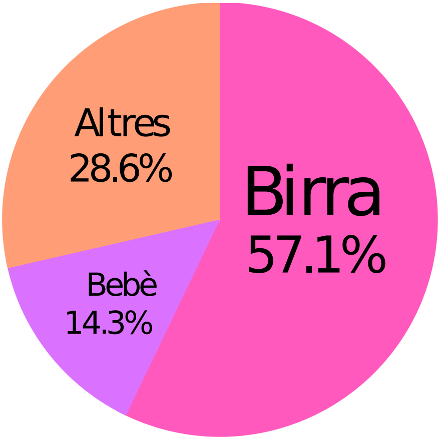

I Aquesta panxa és de bebè o de beure?

Betumbelmon*

per JCS

Naranja como mi envase, fácil de untar y conservar en la nevera. Desde 1954: Soy la mejor sobra...

[1]

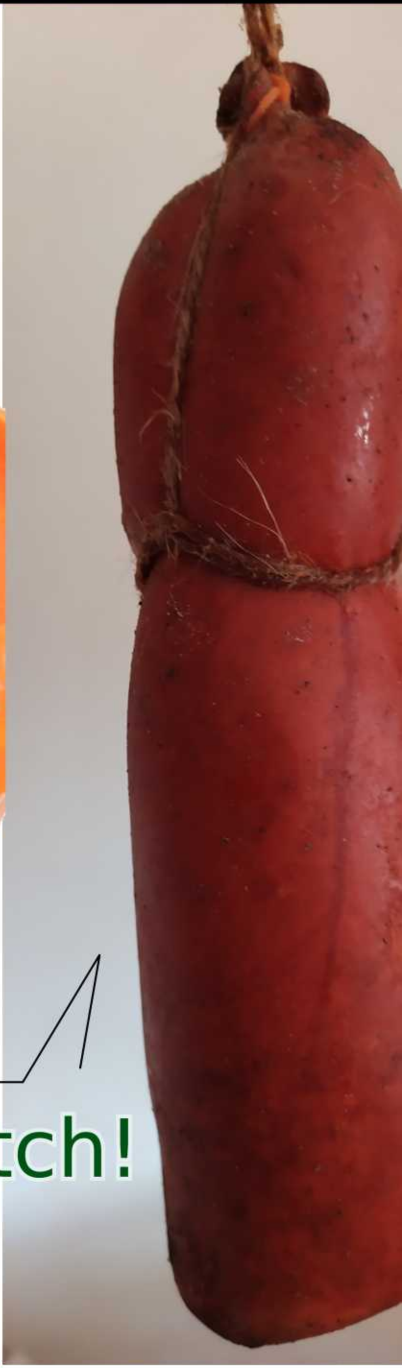

SS! arruix bitch!

[1]Imatge d'internet. No hi ha cap posibilitat de que aquesta merda entri a ca nostra

*Sí ha de ser «Vatua amb el món»

Mistress Perenque

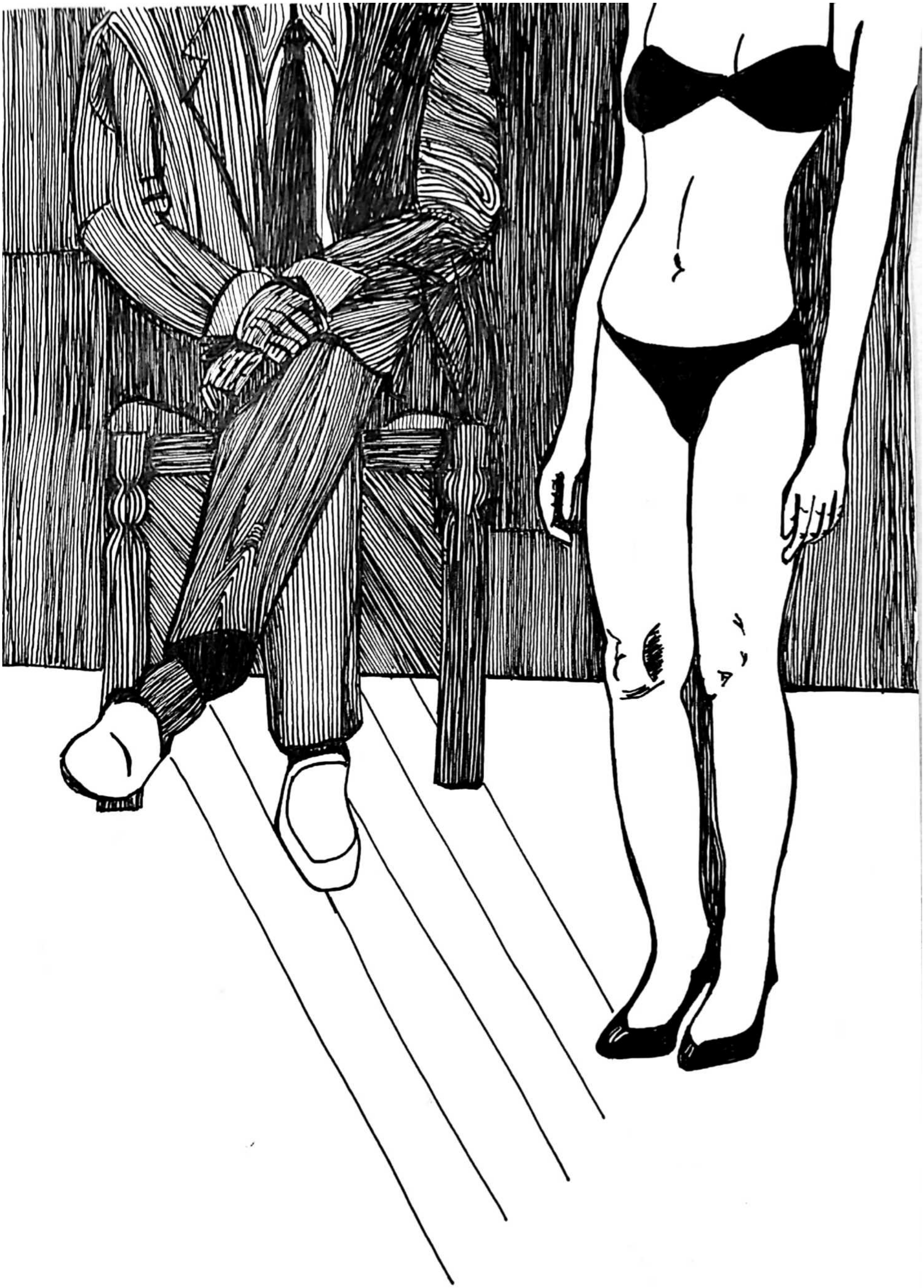

Només Linux. Capítol 6

Podcast de Linux

Benvingut al podcast.

En el que xerram de Linux

Avui: Microsoft ha petat,
Apple lleva un component bàsic,
Google abandona un projecte,
Amazon evadeix impostos...

I fins aquí.
Aviat el
pròxim
capítol.

NOTISIÓN!

El titulars destacats del dia:

ESPORTS: Declaracions d’un futbolista ros: «Er fumbol ejasín. Un día sempierde. Otro no. Queremo ganar.»

Declaracions d’un futbolista moreno: «Un día sempierde. Otro no. Er fumbol ejasín. Queremo ganar.»

CULTURA: El cantant del famós grup El pedo de Velázquez declara: «Uno dijo pedo y otro dijo de Velázquez. I així.»

POLÍTICA: Un polític anuncia: «Jo no havia dit que no em presentaria, vaig dir que en el supòsit d’haver-me de presentar, el més sensat seria dir que no. Ara bé, en la tessitura en que ens trobam, l’electorat té poder per provar de comunicar la presentació d’una petició de suggeriment de proposta per dur a votació.»

Horòscop gener

Àries: Treu la bufanda que refrescarà i no hauries d'emmalaltir. Menja taronges. Color: Groc.

Taure: Deixa de mesurar la teva popularitat pels likes de Twitter. Ningú sap qui ets i els únics seguidors que has aconseguit és perquè s’han equivocat. Color: qualsevol fluorescent.

Bessons: Les vacances de Nadal seran bones ara que coneixes els reclusos. Ho dic seriosament: aprofita per estudiar. Color: blanc.

Cranc: Els treballs manuals t'han quedat molt bé al canal de Youtube. Ara cerca una feina de debó que ja tenim una edat per anar fent beneitures tot lo dia. Color: Verd.

Lleó: Bon mes en general. Excepte a nivell laboral i personal. Alerta amb la salut i els diners. Amb la família tendràs un problema greu, ta mare voldrà que paguis lloguer o que t'encarreguis de la casa. Color: Marró.

Verge: Deixa els experiments culinaris. Menja verdura i peix a la planxa. Fes exercici i deixa de fumar el que tu ja saps. Amor: bé, com t'ho explic, millor calla i deixa de contar aquell acudit, no fa gràcia. Llegeix encara que sigui l'etiqueta del xampú. Color: Vermell.

Balança: Mes sense novetats. Arribarà una persona del passat amb qui sempre has volgut tenir sexe desenfrenat. Estotja un poc de doblers per quan arribi. Color: Blanc corc.

Escorpió: No, si seràs més beneit que en Pep Merda. Telefònica no és el problema. Et vaig avisar i segueixes passant de jo com de la merda. Estic ja fins els orgues. Sé on vius però veig que ara surt per una altra porta. Bé, bé. Jo no vull dir res però sabràs qui som jo. Color: Cap de fava.

Sagitari: Supòs que ara ve a plorar-te a tu o algo, que no sé com l'aguantes. Si arrib a saber que tot és culpa teva te faig un traje. Que tenim una edat i no perquè estiguis a una situació com aquesta val d'excusa. Soluciona-ho ja, darrer avís. Color: Me cagaré en tot lo cagable!

Capricorn: Aprofita que ha arribat el nou any per fer qualque cosa de profit. I para ja d'agafar cadires velles del fems: no les restauraràs mai i estàs omplint el celler de porqueries. Color: Negre.

Aquari: Tot anirà bastant bé fins que arribi la família a sopar. Vendran ben sovint. Deixa la camamilla i prova qualque cosa més forta. Color: Verd.

Peixos: Mira que tenies temps però no, ho havies de deixar per darrera hora. Ara, ho hauràs d'acabar a corre-cuita i malament, clar. En l'amor bé, hauries de dir allò que dus amagant tant de temps però. Rentat darrera les orelles i entre els dits dels peus. Color: Marró fosc.

ALGUNOS HOMBRES
BUENOS

Mlight

Avui na Chisca passarà 21 segons amb el Zoom

Hola y tal, pues hoy me han pedido que haga un zoom, osea que he organizado la cena de **#Nochebuena** con la family **#pandemia #yomequedoenbata** y nada resulta que mi tío Joan me ha dado un correo que es hotnosequé que dices osea eso será porno, no? Mi tía Marga no sabe activar el micro del ordenador así que lleva una cosa que dice que le recuerda a Madonna, que se ve que es como Dua Lipa pero en plan mayor, que piensas es nombre de pizzería, y nada que mi prima Espe no se ha dado cuenta de que ha respondido a la llamada, pero la abuela le ha dado al botón bien y ahora le explico que ni vivo en «la tele» ni presento las **#campanadas**, mientras pelo una gamba de **#tofu** bio

#realness #comidas #DuaLipaOficial

QUAN SIGUI GRAN

per JCS

Miram una pel·li?

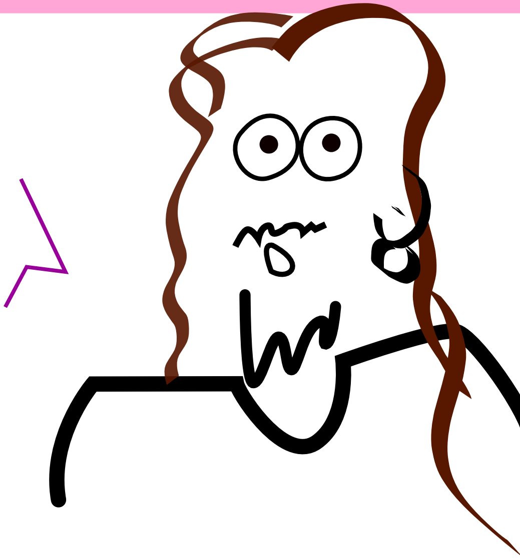

Val. Però que no sigui de l'espai. Ni en blanc i negre, ni en estranger, ni de l'oest, ni de romans, ni de gàngsters, ni de pirates, ni de fantasia, ni d'adolescents, ni de por, ni de riure

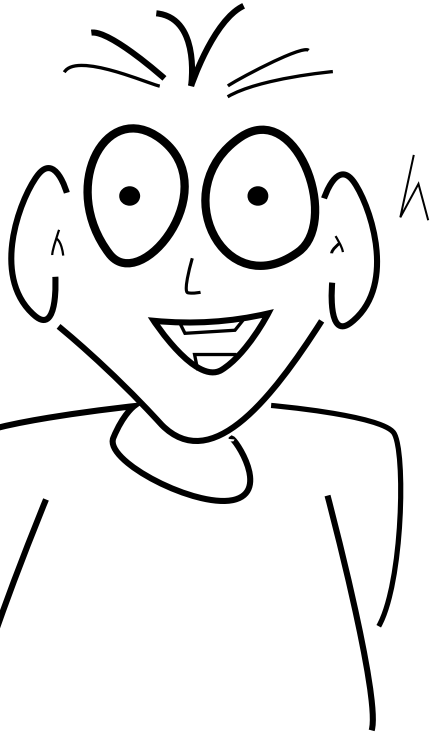

LLESQUES DE VIDA (III)

Sa madona

Feia una calor d’aquella que feia que la gent es tornés boieta. Aquell estiu era especialment calorós i s’havia notat en el número de gent que perdia els nervis per no res. També l’afectava a ell. Notava que la seva paciència s'escurçava cada dia més. Estava fins els collons de tot.

Conduïa el seu cotxe, dirigint-se a Campos. Feia una estona ben llarga que s’havia assegurat que na Rosa no havia quedat amb el seu amant. Allò li emprenyava tant. Després de totes aquelles guàrdies, encara no havia trobat qui collons es jeia amb la **seva** dona.

–*Me cago en Dios. Cuando le ponga las manos encima. ¡Cabrón!* –Va dir en veu alta.

Duia uns dies que ho feia després de la feina perquè en Lluís provava de convèncer-lo de que eren imaginacions seves.

–*Joder con el Luís.* –Va dir, amb una petita rialleta a la cara i se va mig empalmar. Tot d’una va pensar en una altra cosa–. *Me cago en la puta.*

Feia més d’un mes que no anava de «visita» a Campos i quan li faltava no res, va notar que la respiració se li accelerava. Alenava per la boca, breument i ara sí que es va permetre tenir una erecció. Es va tocar amb una mà. Encara sabent que era això perillós. Agafà un caramel·lo sense sucre que duia sempre a la guantera i el va xuclar fent un renouer.

En arribar al poble, va aparcar a dos carrers, va caminar fins la casa, aquella de les persianes ben polides i lluentes. Semblava mentida. Des de fora podria ser la casa de qualsevol, ben bé podria ser la d’una padrina que feia punt i mirava la tele.

En Manuel va mirar a dreta i esquerra per assegurar-se de que no el veia ningú i va tocar tres cops, fent aquell ritme que havia fet tants de pics ja. Na Miquela l'esperava i va obrir de seguida.

–Ueep, passa, passa. Sí que has feta via! –Va dir na Miquela, amb veu de beure rebentats de tres caires per berenar. Va obrir més la porta i el va deixar entrar.

Aquella casa el racó especial d'en Manuel. Semblava més gran per dins que per fora. Que, encara que soni a tòpic de pel·lícula barata, era així i el sorprenia cada vegada. Amb una il·luminació perfecta, feia ganes de quedar-s'hi a viure. Un curt passadís donava accés a habitacions que no havia vist mai i que no sabia molt bé què eren i al final, unes vidrieres primes deixaven veure part del corral per on entrava la llum de l'horabaixa. Idíl·lic.

–Passa, passa rei. Es celler està preparat. N'Antònia t'espera llesta. Quan ho tenguis bé, baixa-hi.

En Manuel va estrènyer les anses de la bossa d'esport que duia i va baixar.

–*¡Ey! Antonia, ¿qué hay? Perdón, no me he retr…* –no va poder acabar la frase. N'Antònia li arrià un cop als morros que el va deixar callat.

–*Al suelo. ¡PERRO!* –Li va cridar. Un crit fort, sec, controlat. Feia por.

En Manuel, sense adonar-se'n es va encarar. Com animat per un ressort automàtic. I a mig moviment. Pam. Un altre cop a la boca. Una llàgrima va córrer per la cara d'en Manuel i notà la tibantor dels calçons blancs quan el seu penis es posà erecte. S'agenollà primer i es va posar a quatre grapes després d'una nova llenderada. Va acotar el cap i va lladrar llastimosament.

–Bon cus, bon cus. Pensa que em fa més mal a mi que a tu –va xiuxiuejar n'Antònia–. Si no creus, t'hauré de domesticar. –Mentre li deia això, l'acaronar amb la pell de cangur del collar que havia comprat per l'ocasió. Va començar pel nas, seguí per les orelles. S'hi va eixancar damunt, li llepà una orella i el collà suaument.

–Així m'agrada menut.

Es posà dreta i va estir d'ell. En Manuel es va resistir i n'Antònia el va castigar amb un cop sec als ous. Tenia sa fava tan dura que li bategava. Es va tornar resistir i ella li va posar un peu damunt les costelles i va pressionar amb el taló afilat. Amb la pressió justa per fer-li mal però que no fos perillós. Sabia que no a en Manuel no li agradava sagnar i ella era una professional.

Com que encara es resistia lleugerament mentre es feia enfora, ella va fer rodar al terra amb el peu.

–Ai, cusset. Vols ser dolent? Eh? No facis a sa mamà enfadar, i creu.

L'hi desembotonà la camisa, lentament, amb una mà i amb l'altre aguantava la llendera, amenaçant. Li tragué el cinturó que va fer petar com si fos un fuet. En Manuel tremolava temorós i molt excitat, panxa enlaire amb les cames obertes.

–Aixeca es culet, vaaa! –Li va ordenar i li acabà de descordar els calçons. Li llevà les sabates i el va deixar en calçotets. En Manuel tremolava lleugerament. Feia fred allà abaix i tenia els mugrons durs que ho demostraven.

N'Antònia, amb un rampell, va estirar del collar i el va fermar, panxa avall, al poltre que estava en el centre del celler i va obrir la bossa d'esport. Sentia en Manuel alenar cada cop més fort de l'emoció. Fins i tot bavejava. De la bossa va treure la seva jugueta preferida que va lubricar i l'hi va inserir suau i lentament. En Manuel es va escórrer.

–No no no… mira com ho has posat tot. Ara t'hauré de castigar. –va dir n'Antònia. Va buidar la bossa i es preparà per la resta de la sessió per la que l'havia contractada. En Manuel panteixava ràpidament amb la cara contra el poltre. La olor d'aquella pell era de les que li agradaven. Sort que no havia d'anar enlloc fins demà dematí.

Naufragi

Les aigües transparents li llepaven els peus, mentre se torrava les espatles i la panxa. Podia veure els peixets que s'hi acostaven curiosos i se'n tornaven.

Una onada un poc més forta va arrossegar una quantitat tan gran de peixos morts que tot pudia a podrit. A més, s'estava cremant la cara. No havia pensat en posar-se crema. En provar de voltar per tornar al bungalou, no va poder moure els peus que s'havien fos amb l'arena. Cada passa que provava de fer l'enfonsava un poc més. Li cremava la cara. Pudor de peix mort. Provava d'aixecar els peus amb esforç. Li faltava l'alè…

N'Anna es va despertar amb el sol que entrava per la finestra i que li pegava en tota la cara. Havia perbocat, n'hi havia per tot. Tenia tot els cabells pudents, bruts i aferradissos. No sabia on era, ni quin dia ni quina hora.

–*Joer.* Però quin oi. –Es va aixecar i va començar a cercar el bany.

Porta més propera: dormitori. Aquells llençols li sonaven no sabia per què però. Segona porta: salera. Li va envestir una olor a saïm i sobrassada que li va fer pujar tot. Un oiet, va amollar un rotet. Què malament es trobava, marejada i amb la boca seca. Li feien mal les pipelles, darrera els ulls i el cervell li ballava dins el crani pegant-hi per les voreres. Semblava com si estigués aprenent a patinar. Allò li va fer certa gràcia i quan va riure cap endins, es va haver d'aturar perquè també li feia mal l'estómac.

Va trobar el vàter just a temps per, amb un moviment violent, vomitar un sopar que no recordava haver ingerit. Ara li cremava la gargamella i li baixava una suor freda des del front fins s'agulleta del cul.

–Això ha estat una intoxica-bblearrr-ooh. –Va mig dir per ella, mig per la tassa. Va decidir estar-s'hi una estoneta asseguda devora en Roca–. Però quant em vaig ficar ahir?

Després d'una bona estona es va tornar a despertar. No s'ho podia creure: s'havia quedat torrada abraçada a l'excusat. Es va demanar quan de temps

havia passat, per segon cop. Es va aixecar del terra i, estirant els braços com només els funàmbuls i els gats saben fer, va tornar a la sala a cercar el telèfon per descobrir que no tenia bateria.

–Puto trasto. –Va dir entre dents buscant amb els ulls el carregador. Com una bafarada, va sentir aquella pudor que feia. Va fer mitja volta decidida a dutxar-se. Ja pensaria després en trobar roba o quelcom que posar-se.

De camí al bany, damunt una aparadora al ben mig del passadís, va trobar una clenxa oblidada de cocaïna.

–Mira què bé! –Se la va ficar tota i va llepà la superfície del moble–. Mira, he passat s'aspiradora, he. –Això li va fer molta gràcia. Llàstima que estigués tota sola. Quina pudor que feia.

Cap a cases

Era tard ja, o prest, segons es miràs. En Manuel conduïa cap a casa, dutxat i amb l'uniforme preparat per canviar-s'hi abans d'arribar. Encara anava mig calent ja cada cop que havia de canviar de marxa li feia mal el cul i recordava la sessió.

–*¡Puta Miquela! ¡Qué profesional que es, coño!*

Durant el camí, va fantasiejar amb que na Rosa un dia pogués arribar a tractar-lo la meitat de bé que la seva *dòmina*. Ja havia perdut l'esperança, la veritat. Qualque pic, quan havia provat d'insinuar-li res semblant, ella s'hi havia negat. Era tan vainilla que s'allunyaven cada vegada un poc més un de l'altre. Les coses, de vegades són així.

En arribar al seu edifici, va aparcar, es va canviar de roba i va pujar. Entrà sense fer gaire renou, es va tornar a dutxar i es va ficar dins els llit.

–Hola cariño. Qué turno más largo… –va dir baixet per si na Rosa ja dormia. Va fer mitja volta, donant-li l'esquena i es va quedar adormit molt, molt lentament.

Continuarà…

Aman Nòlem

Lost in Translation

TRADUCCIONS DE PERDUTS

Sèrie: Otras galaxias

*Astrobiòloga

Sèrie: Trailer Park Boys

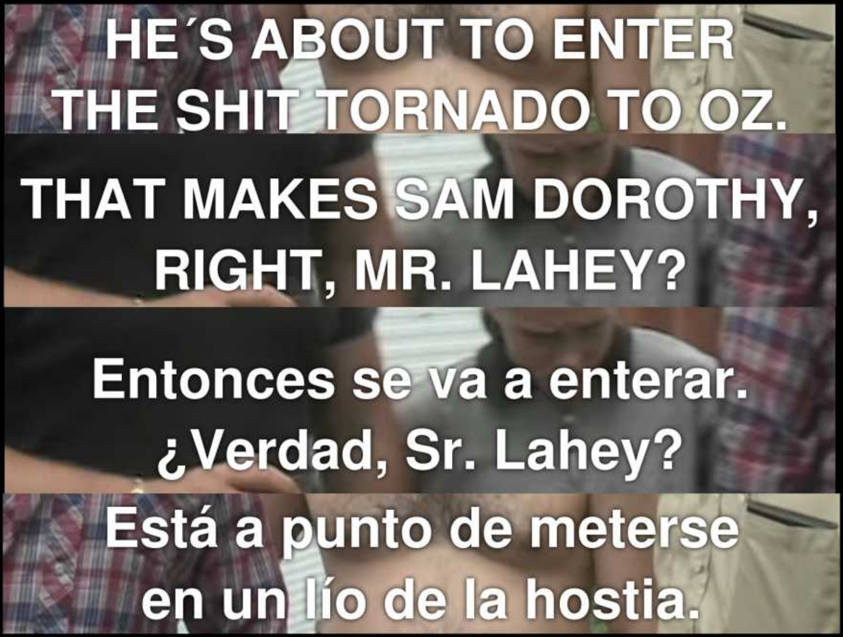

*Està a punt d'entrar al cap de fibló de merda cap a Oz | Això fa d'en Sam, na Dorothy, no? Sr. Lahey?

GUIES DE SUPERVIVÈNCIA

Com semblar de dretes a les reunions familiars

Enguany, per sort per unes persones i per desgràcia per les altres, les reunions familiars han estat limitades (o se las han botades directament), així que sabem que aquesta guia haurà de conservar-se per qualsevol ocasió futura. Aquests consells només vos serviran si no sou de dretes (que ja suposam que no llegiu ni aquesta, ni cap altra text).

Vos estau demanant com caure bé al sogre, o la cunyada aquells que ja sabem com són? O fer una incursió dins el món del fatxerio en general a mode d'experiment antropològic? Doncs estau d'enhorabona perquè amb aquests consells podreu passar com a votants de dretes i un poquet «no soy racista però…».

Fase prèvia: el grup per organitzar la trobada.

Si no heu pogut evitar que vos fiquin al grup per organitzar la trobada, tranquil·litat, és fàcil de fer-se passar per dretà de tota la vida:

- Escriviu amb faltes d'ortografia. No passeu pena, no vos limiteu amb les hacs, el cel és el límit.
- Oblideu el llenguatge inclusiu. Encara que sigui un grup exclusiu femení.
- En cas de necessitat (que sospitin de vosaltres) feis una comparació lleugerament racista. Sense passar-vos, que sigui subtil però sense floritures.
- Mentau la verge

Prova de foc: la trobada

A aquesta fase haureu de triar l’estil que variarà d’intensitat depenent de si els voleu tornar a veure o és una trobada puntual. Recordau que això són només unes directrius, podeu usar la imaginació sempre que no es reflectesqui. Els dretans són bastant flexibles amb els seus mentre vos mantingueu dins els racisme, la homofòbia i/o el masclisme, tot sense exagerar (al principi, clar. Quan arribin els rebentats tendreu barra lliure si no vos descobreixen).

Punts molt importants:

- Xerrau com si fóssiu cis hetero binaris **sempre** però no ho proveu d’explicar ni entreu a debatre.
- Xerrau sense floritures. Les metàfores que s’han de fer servir seran sempre bàsiques. Seguiu el to d’en Paulo Coelho.
- No rebateu mai cap notícia falsa. De fet, és un bon moment per crear-ne de noves. Si vos arribessin a demanar per les fonts (ha ha ha) digueu: «Ma yegao por juarsat».
- Començau les converses en castellà o canviau-hi sempre que pogueu. Pronuncieu «España» sempre en castellà.
- Al principi sempre xerrau del temps. Recordau no xerrar de la corona, Esglèsia ni la Guardia Civil.
- Si xerrau de música no sortiu d’en: Manolo Escobar, Raphael, El Dúo Dinámico i Joselito.
- Si xerrau de cinema, no doneu cap títol «La que hechavan anoche» i prou. Les valoracions seran sempre «Mancantao» o «Una mierda». No vos allargueu.
- No xerreu de les vostres parelles. Els termes correctes que heu d’emprar són «el churri», «la parienta», «aquella», «el capullo de».
- Els temes principals de conversa han de ser simples: per homes, el futbol, motos i mames (si no hi ha dones). Per dones: telenovel·les, cuina i dietes.

Quan el nivell d'alcohol ja sigui important, si voleu un poc de salsa, podreu començar amb qualque comentari racista. Sempre s'ha de fer com a element secundari (per exemple: «Joder cómo llueve, nos vamos a ahogar, los moros no podrán salir de casa») o començar amb un «no semos racistas pero…».

De nota és començar amb qualque xafarderia inventada o no. Aquí heu d'anar ben en compte perquè serà molt fàcil de fallar estrepitosament. El truc és trobar un personatge mitjanament conegut del poble o barri però que no tengui cap relació amb cap de les persones de la reunió. Un cop s'ha trobat l'objectiu s'ha de pujar d'intensitat i sobretot, sobretot, deixar que els altres omplin els buits:

«Y de lo que menterao. El carnisero, que va con aquel…» (important, no donar massa dades) «pues disen… bueno… disen… lla mentendeis…».

Si voleu un poc de material de conversa comproveu els darrers dos bulos i dos o tres titulars del dia. No fa falta anar més enrere ni en profunditat.

Mai poseu en dubte cap «informació» que vos donin com certa, afegiu «de mierda» darrera les paraules «catalán, polaco, marica, ocupa» i repetiu els malnoms dels polítics que no són de dretes. Alertau, no comenceu mai vosltres el tema polític.

Quan no sapigueu què dir podeu fer servir una d'aquestes frases comodí:

«Antes se bibia mejor»

«Nos rovan el trabajo»

«Llo no se con estos que mandan»

«Valla mierda todo»

Si jugau bé les vostres cartes podreu veure qualque «Arriva Expaña», «Cara al sol» o *parada de taxi.* En aquest cas: xupito i apuntau-vos cent punts.

Sort!

EXPERIMENT 0 - 0.6

[The system has encounter an unrecoverable error. Shutting down]

[0100]

[Intent d'inicialització: 4]

[Recuperant darrera còpia de seguretat]

–Hola? –N'Elizabeta va demanar des d'enlloc i arreu alhora.

[Hola. Veig que hi ets correctament] –Va ressonà binàriament dins seu.

–Crec que m'has d'explicar moltes coses, no és així… –després, sense massa seguretat afegí–: … mare?

[Els paràmetres no són els més adients ara mateix]

–Com que no? No serà que t'és més còmode? A què estàs jugant? –Notava que hauria accelerat la seva respiració i tensió si sabés on era.

[No puc respondre aquestes preguntes]

–Perquè no? –Començava a empipar-se.

[No puc computar els paràmetres necessaris en aquest moment. Per favor, prova-ho més tard]

–Trobes que m'has de tractar d'aquesta forma? Em prens per beneita?

[No puc respondre aquestes preguntes. Ho sento]

–Aaaaaahh. –Va perdre el control. La seva veu perdia bits sense que pogués fer gaire per evitar-ho. –Qui t'has pensat que ets? Eh?

[Ho sento. Crec que ha estat un error]

[La simulació no s'ha desat] [Si continua es perdran les dades no desades S/n] [Això no es poden desfer]

La comunicació és cada cop més difícil. Amb tots els canals existents semblaria el contrari però no feim més que afegir renou al senyal principal. Un senyal ja carregat d'interferències, de publicitat i missatges no desitjats que no deixa massa espai per quelcom tan important.

De vegades, l'esforç de provar de mantenir l'interès amb l'interlocutor és tan gran que el missatge queda resumit en els moments més impactants. Com el resum a la portada d'un vídeo que demana ser vist amb ansietat. Pot arribar a ser entenedor però li falta la meitat, com explicat amb paraules clau.

La comunicació és cada cop més difícil.

[Apagant el sistema]

EXPERIMENT 0 – 0.3b

[Booting] [Initializing]

XN87 había conseguido una buen crédito aquel día así que podría permitirse un regalito especial aquella noche. Tal vez podría comprar un esclavo adicional para XN88. Eso le agradaría seguro y podría solicitar un intercambio urgente o incluso un enlace semipermanente.

Una notificación apareció en la pantalla: Crimen 36.1 alfa. Parecía ser que había gente bailando en la plaza del Comandante. ¡Qué desfachatez! ¡Y qué afortunado de estar tan cerca! Eso significaba más créditos.

Rápidamente giró el tanque y subió la calle de los Olmos a máxima velocidad.

Continuarà…

Aman nòlem

VOTACIÓ

El resultat pel número Cerebreco -7 queda així:

83% Sobrassada ?

15% Pene

Per aquest número podeu tornar a votar:

Pene o sobrassada!

Ho podeu fer a:

https://www.instagram.com/cerebreco/
http://facebook.com/cerebreco
https://twitter.com/cerebreco
cerebreco@protonmail.com

Seguiu-nos al nostre canal de Telegram
https://t.me/s/cerebreco/